

Self- defence

Op het moment dat ze de deur opendeed, zag ze dat er iets mis was. Zo had ze de keuken niet achtergelaten. Op de grond lag een vaatdoek. Op het aanrecht lag het broodmes. Meestal lag dat achter in de keukenla. Ver weg van grijpgrage handjes. ‘Niet aankomen,’ zei Ingrid altijd tegen de kinderen toen ze jonger waren. Ze was bang dat ze zichzelf zouden verwonden. ‘Mam, doe niet zo gek! Waarom zouden we dat doen?’ Omdat een ongeluk in een klein hoekje zat. Daarom.

Wie had het broodmes gepakt? Jeroen sneed nooit brood. En waar was hij? Rond deze tijd was hij altijd thuis. Ze kon dan vanuit de studeerkamer het getik van het toetsenbord horen en voor ze goed en wel binnen was, riep hij: ‘Niet storen! Ik ben bezig.’ Alsof ze dat ooit zou doen, maar hij zei het elke keer. Geen haar op haar hoofd die eraan dacht om hem te willen storen bij zijn grote project. Het Boek. Maar nu hoorde ze niets.

Ze ging de trap op naar de slaapkamer. Hij zou toch niet? Nee. Het dekbed lag aan het voeteneinde. Precies zoals ze het vanochtend om half acht van zich af had geschopt. Jeroen beweerde dat hij nooit terugging als zij was opgestaan. Ja, ja, dat zal wel. Natuurlijk ging hij terug naar bed. Zeker omdat ze ’s avonds weleens de krant in bed vond.

Beneden zag ze dat de schuifdeur naar de tuin niet op slot was. Die was altijd op slot sinds er bij de burens drie keer achter elkaar was ingebroken. Nu hadden de burens een briefje opgehangen. *Inbrekers, er valt bij ons niks meer te halen.* Sindsdien controleerde Ingrid iedere avond alle deuren en ramen. Een inbreker kiest de makkelijkste weg volgens

het internet. Ze wist zeker dat ze vanochtend de deur op slot had gedaan.

Waarom lag het broodmes op het aanrecht? Ze pakte het op. Zat er aan het uiteinde bloed? Was Jeroen aangevallen door inbrekers? Was hij neergestoken? Doe niet zo gek, zei ze tegen zichzelf. Dat is gewoon aardbeienjam. Opgedroogd bloed ziet er anders uit. Wist zij hoe dat eruitzag?

Ze waren een paar jaar geleden in Zuid-Frankrijk op vakantie geweest. De kinderen wilden graag een huisje met een eigen zwembad. Dat was boven hun budget, maar ze hadden er een tegen gereduceerd tarief gevonden. Volgens haar dochter Fleur lag er opgedroogd bloed op het terras. 'Hier is iemand vermoord,' zei ze met volle overtuiging. 'Waarom was dit huisje anders zo goedkoop, midden in het hoogseizoen!'

Ingrid keek op haar telefoon. Geen berichten. Zou ze Jeroen bellen en dan vragen: waar ben jij? Dat kon ze beter niet doen. Ze wist wel wat hij dan zou zeggen. Hoezo? Waarom wil je weten waar ik ben? Dat werd ruzie. Als hij ergens een hekel aan had, dan was het aan haar bemoeizuchtige karakter.

'Stel dat ik jou iedere seconde vraag wat je aan het doen bent.'

'Ik vraag het niet iedere seconde!'

Plotseling hoorde ze een geluid in de tuin. Een zware stem. Die kwam uit het schuurtje. Daar stonden de elektrische fietsen. Die kostten samen een kapitaal. Stonden ze op slot? Vast niet. Jeroen liet de sleutels altijd in het fietsslot zitten.

'De verzekering betaalt niet, als jij je fiets niet op slot doet!' zei ze elke dag.

Het kon Jeroen niet schelen. 'Dat hoeft ook niet. Ze staan in de schuur.'

Ingrid pakte het broodmes en liep de tuin in. Ze opende de deur van het schuurtje op een kier. In het halfdonker zag ze Jeroen met de buurman staan.

‘Ingrid!’ Jeroen keek haar vol verbazing aan.

Hij zag het broodmes in haar hand.

‘Wat doe je?’

Ze deed de deur verder open.

‘Jullie zijn het! Ik dacht...’

‘Ja, wij zijn het,’ zei Jeroen. ‘Wat dacht jij dan? Inbrekers? En die zou jij gaan neersteken met dat mes.’

Jeroen keek lachend naar buurman.

‘Nou, komen wij er even goed van af. Lieverd, je mag iemand niet neersteken.’

‘Waarom lag het broodmes dan op tafel? Dat ligt altijd achterin. En de vaatdoek op de grond?’

Jeroen haalde zijn schouders op. ‘Ik moest een blik verf openmaken en heb het broodmes daarvoor gebruikt. Die vaatdoek? Lag die op de grond? Waar maak jij je allemaal druk om? En dan geloof je ook nog dat er inbrekers zijn. Straks wil je zo’n alarmding.’

‘Ja, waarom hebben wij dat niet?’

‘Omdat we daar geen geld aan uit willen geven. Daarom.’

Op het internet vond ze de cursus. Zelfverdediging in vier stappen. Als ze zich kon verdedigen, dan hoefde ze niet zo bang te zijn. De cursus was op woensdagavond. De avond dat Jeroen naar zijn moeder ging. Om negen uur was ze weer terug.

Tijdens de eerste bijeenkomst had ze een paar vechtbewegingen geleerd, maar ook het allerbelangrijkste, volgens Jon. Jon was een oud-politieman en gaf karateles in zijn vrije tijd.

‘Het draait allemaal om geloof in jezelf. Jij kan het. Dát moet je uitstralen. Vergeet alles wat je vroeger dacht. Dat jij slap zou zijn of een meisje.’